

gruppe af partier, så er det måske lidt sværere at se, om SF vil være med.

Jeg vil også gerne sige tak til hr. Knud Erik Kirkegaard, som jo har tilkendegivet meget positivt omkring det her. Og som hr. Knud Erik Kirkegaard sagde, så er vi andre jo også godt klar over, at det måske ikke lige er det barn, vi helst ville have, men det er det, vi kunne få. Og hvis man har den synsvinkel, så mener jeg, at regeringspartierne har en stor mulighed for at gennemføre det, som mange har sagt er det første skridt på vej til en koordinering inden for hovedstadsområdet.

Jeg skal ikke på nogen måde kritisere alle de forsøg, der har været tidligere for at lave noget, der måske mere ligner det, vi har andre steder; men jeg har i al fald selv konstateret i den korte tid, jeg har været her, at der ikke var reel mulighed for at lave det og heller ikke nu. Og det er jeg selvfølgelig meget ked af. Jeg skal ikke nu konstatere, om der senere hen kan laves en kommunalreform. Det er slet ikke det, vi skal drøfte nu. Nu skal vi drøfte, om vi kan få det her igennem og dermed koordinere nogle af de væsentlige ting.

Jeg hørte jo fru Anni Svanholt give sådan en nogenlunde korrekt redegørelse af det historiske forløb; dog var der et enkelt punkt, hvor jeg hørte, at hr. Knud Erik Kirkegaard sagde, at det ikke kunne passe. Jeg kender ikke så meget til de aftaler, der har ligget tidligere, men fru Anni Svanholt skal selvfølgelig have ret i, at der måske en overgang så ud til at være et forslag om, at vi kunne have lavet et lille hovedstadsamt. Det vil jeg på ingen måde løbe fra. Jeg mener: Med det, som jeg har oplevet siden den konstatering engang i september måned, fandt jeg ud af, at den mulighed var der ikke.

Jeg forstår, at hr. Christian H. Hansen stort set er imod det hele, i al fald ikke tage ville stemme for, og det må jeg selvfølgelig tage til efterretning.

Til gengæld konstaterer jeg, at hr. Ebbe Kalnæs er meget positiv over for denne koordinering, som vi kan foretage her, som en begyndelse på en koordinering af store ting i Københavnsområdet. Jeg har bemærket, at både hr. Ebbe Kalnæs og andre har talt om det snit, der skal lægges, og det må vi jo så drøfte, når vi tager de politiske drøftelser efter det her.

Med hensyn til sygehusproblematikken må jeg henvise til den aftale, der ligger om at lave et bedre samarbejde mellem HS og Københavns Amts Sygehusvæsen. Det forventer jeg også

sker, og dermed får vi måske en endnu bedre koordinering end den, der var lagt op til i regeringserklæringen for et år siden.

Fru Doris Myltoft nævnte begrundelsen for, at Det Radikale Venstre går med i det her, som jeg er kommet med udspillet til, og jeg kan da godt mærke, at der måske var noget, man hellere ville have haft, men sådan kan vi jo alle komme og sige et eller andet.

Jeg var meget glad for, at hr. Thorkild Fransgaard ikke fuldstændig afviste at stemme for det her, for hr. Fransgaard har jo faktisk nogle synspunkter, som med hensyn til struktur og lignende godt kan forenes med nogle af dem, som regeringen har. Så jeg håber, at de forhandlinger, der nu skal føres, måske også kan få Fremskridtspartiet til at stemme for.

Det samme vil jeg faktisk sige til fru Tove Videbæk, som jo kom med en række kritiske bemærkninger om forskellige ting, men alligevel til sidst sagde, at det er interessant og positivt. Ja ja, men det har jeg hæftet mig ved: Når man kommer med sådan nogle udtryk, så binder det en lille smule, synes jeg, i forhold til det, vi skal gøre.

Jeg vil slutte med at sige til hr. Søren Søndergaard, at selv om man kan komme med de fine beskrivelser af, hvad der kunne være gjort, og hvad der var rigtigt, så er det her ikke en nødløsning. Det er den løsning, som kan fås for øjeblikket, og det er ikke det samme som en nødløsning.

Jeg tror bestemt på det her, og jeg vil igen sige, at jeg på regeringens vegne er åben over for at føre det, man kalder åbne og reelle forhandlinger. Og det håber jeg så giver et pænt – for ikke at sige et stort – flertal for den mulige løsning, som jeg har lagt frem.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Indenrigsministeren brugte billedet, at man ikke selv kan bestemme, hvilket barn man får. Det billede kan jeg give indenrigsministeren ret i. Men der er én ting, man kan bestemme, nemlig hvem man får barnet sammen med. Det kan man selv afgøre.

Vil man have det sammen med folk, som siger ja til borgmesterklubber, som siger nej til direkte valg, som går ind for et system, der ikke er normalt demokratisk, eller vil man have barnet sammen med folk, som har en normal forståelse af, hvad demokrati betyder?